

ALAPTANÍTÁSOK

Alázat és gyógyulás 5. - Hogyan ismerjük fel a büszkeséget 2.

János 7:14-18: Már-már az ünnep közepén azonban felméne Jézus a templomba, és tanít vala. **15. És csodálkoznak a zsidók, mondván: Mimódon tudja ez az Írásokat, holott nem tanulta?! 16. Felele nékik Jézus és monda: Az én tanításom nem az enyém, hanem azé, aki küldött engem. 17. Ha valaki cselekedni akarja az Ő akaratát, megismerheti e tanításról, vajon Istentől van-e, vagy én magamtól szólok? 18. Aki magától szól, a maga dicsőségét keresi; aki pedig annak dicsőségét keresi, aki küldte őt, igaz az, és nincs abban hamisság.**

A büszkeségről tanítunk továbbra is. A mai szalagon arról hallhattok, hogy hogyan tudjuk leellenőrizni magunkat, hogy mennyi büszkeség van bennünk?

Az első terület, amiről szó volt, hogy ellenőrizzük le a szánkat. Jézust vettük példának, ahol is a farizeusok megkérdőjelezték, hogy: *honnan tudja ez az úgynevezett 'senki' - hiszen csak egy ácsmester fiaként nevelkedett köztünk – az Igét? Honnan van ez a bölcsessége?*

Hallottam vallásos embereket erre a kérdésre a következőképpen felelni: *én aztán megfizettem ezért az árat, kifizette!. Míg a többiek játszottak, én az Igét tanultam. Megfizettem ezért az árat!*

Ez a válasz is a büszkeség.

Jézus azt mondta, hogy: *az én tudományom nem az enyém, hanem azé, aki küldött engem.*

Jézus soha, egyetlen egy prédikáció után sem irányította magára a dicsőséget.

A kinyilatkoztatott tudást, amit kapott Istentől - azért sem maga vette a dicsőséget. Annyit válaszolt mindig, hogy: *az Atya énbennem, az cselekszi e dolgokat. Én az Atya Igéit szólok. Ezek az Atya cselekedetei, az Atya szavai.*

Jézus soha nem vette a dicsőség koronáját magára azokért a csodákért, amik történtek a szolgálatában.

Az alázat legnagyobb példáját tehát magánál a Mesternél találjuk meg. Ő az, akiről példát vehetünk mindannyian.

János 7:18: **Aki magától szól, a maga dicsőségét keresi; aki pedig annak dicsőségét keresi, aki küldte őt, igaz az, és nincs abban hamisság.**

Mindannyiunk szolgálata az Úr Jézust kell, hogy dicsőítse. Ez az Ige nagyon sokat segíthet nekünk, ha figyelmesek vagyunk - hiszen aki magától szól, a maga dicsőségét keresi.

Nagyon sokszor lehet hallani, hogy az emberek saját magukról beszélnek témaként, és saját magukból, saját forrásukból beszélnek.

Ezért ellenőrizd le te is magadat, ellenőrizd le a szádat. Folyamatosan magadról beszélsz-e? Boldogtalannak érzed-e magad, ha nem te vagy a társaság központjában? Vagyis folyamatosan magadról beszélsz-e, és azokról a dolgokról, amelyek hozzád kapcsolódnak?

Nagyon döbbenetes, hogy a fiatal szolgálók milyen sokszor jönnek hozzám, és beszélnek magukról, a saját dolgaikról, a saját tapasztalataikról.

Egyszer az egyik pásztorom annak idején a Fülöp szigetekre ment szolgálni, és egy rövid idő múlva visszajött, és megkérdeztem: *na és hogy voltak a dolgok?* Azt válaszolta, hogy: *Isten mind a 9 ajándékon keresztül működött, és minden beteg meggyógyult.*

Ez a fiatal szolgáló teljesen fel volt pöffeszkedve a büszkeséggel: *hadd mondjam el neked, hogy hogyan használ engem Isten! Hadd mondjam el neked, hadd mondjam el neked!*

Ellenőrizd csak le a szádat, hogy magadról beszélsz-e állandóan, és a saját dicsőségedet keresed-e?

Miért kell mindig magamról beszélni? Miért kell mindig az én megtapasztalásaimról beszélni? Azért mondom el nekik, hogy valójában megáldjam őket ezzel?

Azért mondd nekik, hogy jó benyomást tegyél rájuk. Amikor keresed a többiek felé, hogy jó benyomást tudj tenni - az bizony büszkeség.

Próbáltál-e valaha is az emberekre jó benyomással lenni?

Ha azt válaszolod, hogy nem, akkor most ebben a pillanatban te az embereket a te hatalmas szellemi felnőtt korúságoddal akarod megtéveszteni - mert bizony ez a büszkeség egy nagyon ravaszdi dolog. Azt kell mondanod: *ó, Uram segíts, mert megnyitottam magam a büszkeségnek, mert tettem dolgokat azért, hogy engem lássanak, vagy észrevegyenek.*

A Biblia beszél a büszke ember életéről. Ennek a mozgatórugója, hogy azt kívánjuk, hogy minket észrevegyenek, lássanak, kitűnjünk.

A világban egy másfajta mérce van. Az emberek úgy ítélik meg egymást, hogy hogyan öltözködnek, mennyi pénzük van, hogyan néznek ki. Mindegy, hogy mi van mögötte, a lényeg az, hogy egy jó külső frontja legyen a dolgoknak.

A világot az nem érdekli, hogy te valójában mi vagy belül, hogy te otthon hogy cselekszel. Csak egy hazug falat tartanak fönt az emberek a külvilág számára, hogy ők kicsodák, kiknek akarnak látszani - és amikor hazamennek, akkor ledobják magukról ezt a hazug falat, és valójában azok lehetnek, akik.

Mi az, ami az embereket erre vezeti, hogy ezt tegyék? Ez is büszkeség.

Miért mondanak hazug dolgokat az emberek? Miért hazudoznak? Hogy egymásra jó benyomást tegyenek.

Most nem a világról beszélek, hanem a keresztényekről beszélek a gyülekezetben, akik egymással el akarják hitetni, hogy ők milyen hatalmasan felnőttek, milyen hatalmas szellemiségben élnek. Ezt valóban azért teszik, hogy a hibás képet alakítsák ki magukról. Vagy úgy, hogy a pontos történetnek egyes részeit elhagyják, vagy úgy, hogy hozzátesznek meg nem történt részeket a történethez.

Mi az, ami az embereket erre vezeti, hogy ezt tegyék? Kevélység, büszkeség.

Mit tesz Isten a kevélyekkel? Ellenáll a kevélyeknek.

Isten már messziről megismeri a büszke embereket. Isten gyűlöli a büszkeséget, azért, mert a büszkeségben mindig ott van a hamisság, és Isten gyűlöli a hazugságot, mert Isten valóságos és nem szereti a hazugságot.

A büszkeség kezdetek kezdetén Luciferben találtatott.

Ezékiel 28: 15-18: Feddhetetlen voltál útjaidban attól a naptól fogva, melyen teremtél, míg gonoszság nem találtaték benned. 16. Kereskedésed bősége miatt bensőd erőszakossággal telt meg és vétkezel; azért levetélek téged az Isten hegyéről, és elvesztélek, te oltalmazó kerub, a tüzes kövek közül. 17. Szíved felfuvalkodott szépséged miatt; megrontottad bölcsességedet fényességedben; a földre vetettelek királyok előtt, adtalak szemük gyönyörűségére. 18. Vétkeid sokaságával kereskedésed hamisságában megfertőztetted szenthelyeidet; azért tüzet hoztam ki bensődből, ez emésztett meg téged; és hamuvá tettelek a földön mindenek láttára, akik reád néznek.

Ez az a büszkeség, amelyet Éden kertjében az első szüleinkbe az ördög belelehelt.

1Mózes 3:1-6: A kígyó pedig ravaszabb volt minden mezei vadnál, melyet az Úr Isten teremtett, és monda az asszonynak: Csakugyan azt mondta az Isten, hogy a kertnek egy fájáról se egyetek? 2. És monda az asszony a kígyónak: A kert fájának gyümölcséből ehetünk; 3. De annak a fának gyümölcséből, mely a kertnek közepette van, azt mondá Isten: abból ne egyetek, azt meg se illessétek, hogy meg ne haljatok. 4. És monda a kígyó az asszonynak: Bizony nem haltok meg; 5. Hanem tudja az Isten, hogy amely napon esztek abból, megnyilatkoznak a ti szemeitek, és olyanok lesztek, mint az Isten: jónak és gonosznak tudói. 6. És látá az asszony, hogy jó az a fa eledelre, s hogy kedves a szemnek, és kívánatos az a fa a

bölcsességért: szakaszta azért annak gyümölcséből, és evett, és adott vele levő férjének is, és az is evett.

Az ördög a legravasabb az összes mezei vad között.

Istenben pedig nincsen hazugság. A keresztényekben sem szabadna lenni.

Az első dolog, amit az ördög tett, hogy megkérdőjelezte, hogy Isten valóban ezt mondta-e?

Az ördög a mai napon is ezt teszi: megkérdőjelezi Isten Igéjét. Az ördög meghazudtolja Isten Igéjét, azt mondja, hogy: „*bizony nem haltok meg!* - Istent hazugnak nevezte! - *Hanem tudja az Isten, hogy amely napon esztek abból, megnyilatkoznak a ti szeneitek, és olyanok lesztek, mint az Isten, jónak és gonosznak tudói. És látá az asszony hogy jó az a fa eledelre, és hogy kedves a szemnek, és kívánatos az a fa a bölcsességért.*”

Tehát a büszkeség lépett be - az asszony maga bölcsé akart lenni.

Az ördög tehát azt akarja itt megmagyarázni, hogy nem fogtok ugyan meghalni, sőt, még Istenhez hasonlóvá is váltok, olyan bölcsék lesztek, mindent fogtok tudni.

A következőre utal: *nem lesz akkor már szükséged Istenre, nem lesz szükséged úgy, mint most, nem kell, hogy többet függőségben legyél Istennél.*

Látjátok, hogyan működik ez a büszkeség? Ez hozta Lucifert bajba a kezdetek kezdetén.

Ézsaiás 14:12-15: Miként estél alá az égről fényes csillag, hajnal fia!? Levágattál a földre, aki népeken tapostál! 13. Holott te ezt mondád szívedben: Az égbe megyek fel, az Isten csillagai fölé helyezem ülőszékemet, és lakom a gyülekezet hegyén messze északon. 14. Felibük hágak a magas felhőknek, és hasonló leszek a Magasságozhoz. 15. Pedig a sírba szállsz alá, sírgödör mélységébe!

Így szólt az ördög: *én hasonló leszek a Magasságozhoz, én felmagasztalom magamat! Én magasztalom fel magamat! Nem az Úr Jézus léptet majd engem el - én felmagasztalom magam!*

Ez az a bűdös dolog, a büszkeség, amelyet belelehel a mi első szüleinkbe a bűnbeesés által, és ezáltal mindannyian bűnbe kerültünk és vétkeztünk, és Isten kegyelme nélkül elveszünk, és ez vált a testünk természetévé - a büszkeség.

Dicsőség Istennek, hogy új teremtményekké váltunk, és van egy belső emberünk, amely Isten természetében jár, és élhetünk ebből a belső emberi természetéből úgy, hogy a külső embert szabályozzuk a belső által. Lehet úgy élni, hogy a belső szellemi emberből élünk, és a külső embert pedig alárendeljük.

Ahhoz, hogy alá tudjuk vetni a külső emberünket, először meg kell tanulnunk az ő tulajdonságait.

Az emberben megvan ez a fajta kívánság, főleg fiatal korban: szeretne mások számára látható lenni, észrevehetővé akar válni mások számára.

A büszkeség mindig láttatni akarja magát. Az emberek, ha megfelelő módon öltözködnek, és olyan ruhákat vásárolnak, hogy csak ezért észrevegyék őket.

Keresztények a megfelelő módon tartják a Bibliájukat, és a kezükkel is úgy intenek, ahogy azt illik, és még az imádkozás és dicsőítés közben is csak azon vannak, hogy valóban most látják-e őket, figyelik-e őket az emberek - vagyis ez nem a szellemben történik.

Minél inkább szellemben vagy, annál kevésbé tudsz arról, hogy hányan figyelnek, vagy hogy mennyi idő telt el.

Ha magadról beszélsz, az megmutatja, hogy büszkeségben vagy. Szükséges, hogy megkérd az Urat, hogy mutassa meg neked, hogy hol vagy büszkeségben.

A következő kérdés: hogyan tudod kezelni azt a helyzetet, amikor téged elhanyagolnak a többiek, vagyis nem vesznek észre? Nem figyelnek rád az emberek, senki sem. Bejöttél és senki nem vett észre.

Ha nem lenne benned az az óhaj, hogy téged észrevegyenek, akkor ez nem zavarna annyira.

Tudod, a gyülekezet mindenképpen egy nagy család kellene, hogy legyen, ahol az emberek szeretettel fogadják egymást, és egyáltalán nem szabadna elhanyagolnunk egymást. De ha csak azért jársz egy gyülekezetbe, hogy téged ott észrevegyenek, és rád felfigyeljenek, akkor rossz indítással mész!

De azt hiszem, hogy ez a mi gyülekezeti testünkben nem egy elsőrendű probléma.

Sokszor az utcán lehet látni embereket, akik úgy öltözködnek, kirívóan, kívánják, hogy őket észrevegyék, illetve nem öltözködnek, alig vesznek magukra ruhát, hogy őket észrevegyék.

Hogyan kezeled tehát azt a helyzetet, hogy téged nem vesznek észre?

Ha emiatt gondod van, akkor ez is büszkeség.

Hogyan kezeled azt a helyzetet, amikor emberek előtt bajba kerültél, rossz helyzetben vagy?

Amikor röstelled ezt a helyzetet, szégyelled magad, ez is gyökere lehet a büszkeségnek. Miért szégyelli el magát az illető annyira? Mert vajon megpróbált egy máslymen képet festeni magáról, mint amilyen? És ha nem sikerült ezt a képet úgy festeni, ahogy akarta, akkor elszégyelli magát? Miért kell elszégyellnie magát?

Láttam már olyat, hogy az étteremben az asztalnál valakit nem kezelt az elvárásoknak megfelelően a pincér, és ezért az illető megsértődött a pincérre.

Az embereknek arra van szükségük, hogy ezen a területen is irgalmat mutassunk feléjük.

Ha viszont meg kell változnod ezen a területen, akkor tedd meg ezeket a változásokat.

Sokszor az emberek azért nem mernek kiállni és elmondani az Úr Jézusról a bizonyosságukat, mert szégyellik, hogy mennyire keveset tudnak még a Bibliából. Lehet, hogy azt szégyellik, ahogy annyira kevés az a tudásuk, amit rendelkezésre tudnak bocsátani mások irányában.

Nem kellene azon szégyenlősködni, hogy ki mennyit tud, vagy mennyit nem tud, egyszerűen szeretetben egy családnak kellene lennünk.

Ne próbálj magadról olyan képet kialakítani, amely nem felel meg a valóságnak, és ne akarj többnek látszani, mint amennyi vagy a valóságban! Egyszerűen járj szeretetben a többiekkel.

És ha nincs sok minden a szíveden, amit meg tudsz osztani a többiekkel, akkor sem kell magadat kellemetlen helyzetben érezni, mert a szereteted a legértékesebb dolog, amit megoszthatsz a másikkal. Oszd meg a szeretetedet!

Tehát az bizony a büszkeség gyökere, amikor azért nem beszélgetsz a többiekkel, mert akkor kiderülne, hogy mennyi mindent nem tudsz esetleg, vagy rosszul tudsz. Isten majd megsegít, Isten majd előre visz téged.

Meg kell tanulnod szeretetben járni, és a Szent Szellemben áramlani, és foglalkozni ezzel a büszkeséggel, és változásokat létrehozni magadban.

Ha nem vállalod annak a kockázatát, hogy ha esetleg kiállsz a többiek elé, és valamibe belebuksz, ami nem jut esetleg eszedbe, vagy nem tudtál róla, és arra ott fény derül – ha nem vállalod ennek a kockázatát, akkor Isten soha nem fog tudni használni.

Tegyél meg annyit az Úrnak, amennyit tudsz, és ott tud Isten használni, ahol vagy. Legyél boldog, ne legyen büntudatod.

Mindannyiunknak azzal, amit kaptunk az Úrtól, azzal a tudással és elhívással el kell számolnunk egy napon, meg kell állnunk Előtte.

Megvárod-e, amíg az Úr Jézus előléptet téged, vagy pedig saját magadat előlépteted Önélküle? Próbáld magadat előbbre helyezni, próbáld magadat elárúsítani másoknak?

A Biblia azt tanítja, hogy hadd fedezzenek fel téged mások, hadd dicsérjenek mások téged, ne saját magad. Nem az a jó – tanítja a Biblia –, ha saját magunkat ajánljuk. Az a jó, ha az Úr ajánl minket. A saját koronádat ne emeld túl magasra, hanem várd meg, amíg Isten megteszi ezt.

Isten az ítélőbíró, és az egyiket lehelyezi, vissza, a másikat pedig előre lépteti. A Biblia azt tanítja, hogy Isten az igazságos bíró, előlépteti azokat, akik alázatban vannak.

Értitek-e ezt?

A szükséges idő pedig annyit jelent, hogy később következik be, mint ahogy a testünk akarná.

Vagyis ne próbáld magadat előre nyomni, vagy magadat túldicsérni, és az értékeidet ne értékeld túl.

Van egy ilyen mondás mifelénk, hogy az, aki a saját trombitáját fújja, annak a nevét az Úr nem fogja kikürtölni.

Tudjátok, a világban ez is máshogy megy. Mi nem a világból valók vagyunk.

Javaslom nektek, van egy nagyon jó könyv a Bibliában, a Példabeszédek könyve, olvassatok belőle minden nap egy fejezetet, aszerint, hogy a hónapnak hányadikája van, azt a fejezetet olvassátok el, hónapról hónapra.

Szóval ma van másodika, és én ma ezért a Példabeszédek 2. fejezetét elolvastam

Mondja itt az Ige, hogy nem okos dolog túl sok mézet enni. Azt is mondja az Ige ugyanitt, hogy aki a saját dicsőségét keresi, az nem talál dicsőséget.

Mi történik, ha túl sok mézet eszünk? Megbetegszünk tőle. Ha túl sokat beszélsz magadról, akkor te magad is beteg leszel, és másokat is megbetegítesz azáltal, hogy állandóan téged kell hallgatniuk.

Tehát az első hely, amit ellenőrizni kell a büszkeségünkkel kapcsolatban, az a saját szánk.

A második dolog, ahol ellenőrizni kell magunkat, hogy hogyan reagálunk különböző helyzetekben, felállásokban, körülmények között. Hogyan mutatod meg, hogy milyen fokon vagy a büszkeségben, vagy az alázatban? Hogyan reagálsz arra a helyzetre, ha téged, pl. kiigazítanak?

Nagyon sok ember nem tanítható. Nem fogadnak el semmilyen kiigazítást, és megharagszanak, elkésereznek: *miért mindig velem van baja?*

A probléma ott van, hogy egyáltalán nem képesek semmilyen módosítást elfogadni.

Ezek az emberek, akik állandóan vitáznak és érvelgetnek, ahelyett, hogy elfogadnák az igazságot, mindig védő állapotban kerülnek magukkal. Megsértődnek, siránkoznak, megharagszanak, és mindig kifogásokat keresnek.

Mi a motívum itt? A büszkeség. Soha nem lehet hallani a szájukból egy dolgot: *igen, neked van igazad és én tévedtem.*

Pásztorkodtam Ausztráliában, és volt nekem ilyenfajta hívőm öt éven keresztül, és olyan dolgokban kezdtek, amibe semmi dolguk nem volt belekezdni - más emberek dolgait értem ez alatt.

Amikor ezzel szembesültem, és megkérdeztem őket, akkor azt mondták: *ó, nem, nem, én nem, nem, én ezt úgysem tenném meg.* Azt nem tudták kimondani, hogy: *igen, és én voltam az, és elkövettem ezt, tévedtem, bocsáss meg, Uram.*

Siránkozni, vitatkozni, védekezni fognak, esetleg felrobbannak mérgükben, és mindig nagy kitérőket tesznek, pedig legtöbbször a szívükben tudják, hogy hibásan teszik. De a büszkeség, ami bennük van, nem hagyja őket, hogy megalázkodjanak, és azt mondják: *igen, igazad van. Én tévedtem.*

Nekünk is van ilyen területen gondunk Magyarországon, az üdvösség területén.

Nagyon sok keresztény nem érti meg az üdvösség és az újjászületés szellemi lényegét. Keresztények nem hajlandók elismerni, hogy: *igen, én tévedtem, elhibáztam* – erre nem hajlandók.

Amikor csak érveket keresel – az is büszkeség.

Azt mondják, hogy: *igen, igen, hát tudom, hogy hibáztam, de, de és de...*

De az Úrral nem így kell beszélni! Isten nem fogja tekintetbe venni ezt a fajta kevélységes érvelésedet.

Amikor Istenhez méész, akkor valóságosnak kell lenned, mert Isten ismer téged, és Isten keresztül tud látni azon a szeméthalmon, ami körülvesz téged, és a szívedet ismeri. Ezért Istennel ne hozzál föl érveket. Tanulj meg alázattal a földre esni előtte: *nem magyarázokod, nincsenek érveim, elrontottam, ezért megítélem magam és megvallom és kérem a Te irgalmadat.*

Isten látja a szívedet, és hogy valóban komolyan gondolod-e a változást.

Tudjátok-e, hogy az emberek nem értik valójában, hogy mi az, hogy megtérés? Képesek kimenni az emberek az oltárhoz, és sírni, mint egy csecsemő, de soha eszükbe sem jut, hogy meg kell térniük. Keresztények sírnak, sírnak és sírnak.

A megtérés annyi jelent, hogy megváltozol, vagyis elfordulsz az addigi életedtől, hogy kiigazítod az életedet, az egyik dologtól, a hibás dologtól elfordulsz, és a másik felé fordulsz – vagyis megváltozol.

Sokszor az emberek siránkoznak, amikor bajba kerülnek, de igazából csak maguk felett sajnálkoznak, hogy elkapta őket a szíj.

Nem mehetünk csak ki a főútra, és tarthatunk autóversenyt. Előfordul, hogy az Egyesült Államokban tartanak ilyen versenyeket, és elkapják ezeket - és siránkozik magán, hogy miért kapták őt el? Tehát nem igazán mutatott megtérést, csak magát sajnálta.

A megtérés pedig azt is jelenti, hogy meg kell változnod. Tehát nem annyit jelent, hogy önsajnálatot tartunk azért, mert téves és hibás dolgokat csináltunk. Isten tudja a szívünket, és Isten foglalkozik ezért velünk bizonyos értelemben, és ilyenkor sokszor kicsordul a könnyünk saját magunk sajnálatán. De Isten látja, tudja, ismeri a szívedet.

Tehát: hogyan kezeled azt a helyzetet, amikor téged tanítanak, kijavítanak? Képes vagy-e arra, hogy elismerd valakinek, hogy: *igen, neked van igazad, és én tévedtem?*

Ez nagyon fontos! Tudsz-e örömet mutatni akkor, ha valaki másnak van sikere a pozitív úton?

Vannak olyan keresztények, akik körül egyszerűen felfrissülést jelent, ha csak körülöttük vagy, mert nem próbálnak téged jó benyomásokra kényszeríteni, mert találnak valamit rajtad, amit lehet rajtad szeretni, és azt sem bánják, ha ezt a kedves dolgot megosztják veled, és elmondják, hogy mi az, ami kedves rajtad. És ha valamit nem tudtak, akkor azt is elismerik, hogy igen, erről nem tudtam – vagyis igaz szívűek. Azt mondják: *Ó, dicsőség Uram, hála Uram, hogy ezt most megtudtam, eddig nem tudtam erről.*

Vannak olyanok, akikkel, amikor megosztasz egy igazságot, azt válaszolják, hogy: *ó, hát én ezt már rég tudom a Bibliából* - és egy mosoly sincs az arcukon. Ott bizony valóságos büszkeséggel kell foglalkozni.

A hit nem abból jön, hogy egyszer már hallottad a Bibliát, a hit abból jön, hogy hallod, hallod és újra hallod.

Az alázatos szív tehát azt mondja, amikor valamit meglát a Bibliában, hogy: *Ó, hát ez halleluja, Uram!* Ha valami meglátsz, ami örömet jelent a számodra, fejezd ki ezt az örömet - mert az alázat erre is képes.

Láttam már olyan bibliatanulókat, akiknek szükséges ez a fokozat is, hogy ide eljussanak, mert még azt is szégyellik, hogy esetleg amiről beszélsz, nem tudják, hogy hol van a Bibliában.

Amikor az ember elkezd tanulni a Bibliát, akkor sok mindent tud már a Bibliából, de még több mindent még nem tud a Bibliából. Az alázat, az alázatos szív elismeri, hogy: *igen, én ezt eddig még nem tudtam.* Ez bizony áldás lehet a másik számára, amikor elismered, hogy: *igen, amit mondtál, az áldás volt nekem, köszönöm, hogy megosztottad velem!*

Ilyenkor nem irigykedni kell a másokra!

Láttál egy olyan ruhát a másikon, amit te nem tudsz esetleg megengedni magadnak, hogy megvedd. Mindenben hibát keresnek és találnak ezért. Szóval meglátod azt a ruhát, és azt mondd, hogy: *ó, hát én is meg akartam venni, de azért igazából nem tetszett* - ahelyett, hogy azt mondanád, hogy nagyon szép ez a ruha.

Ez a fajta magatartás egy súlyos dolog, mert ez a fajta hozzáállás megakadályoz téged abban, hogy te is áldásokat kapj, hogy fejlődj. Mert a megvallásaid, és ez által a hited is mind téves lesz.

A te hozzáállásod ilyenkor a következő kellene, hogy legyen, azt mondd, hogy: *köszönöm Uram! Azért köszönetet mondok, ami jelenleg rajtam van, de hiszem, Uram, hogy ezt is elküldöd nekem.* Ez alázat is egyben, és hit is.

Sokszor nehéz az emberekkel megosztani az örömeiket és az áldásokat, mert annyira irigyek és féltékenyek egymás dolgaira.

Amikor egymásra irigyek vagyunk - Isten ezt nagyon nem szereti.

Isten szólt a Bibliában, amikor a századoshoz szólt, mert egy magas beosztású katonai személy volt, századosi beosztásban, és ennek ellenére egy ácsmester fiának annyit mondott, hogy: *nem*

vagyok méltó, hogy az én házamba jöjj, csak egy szóval mondd, és meggyógyul az én fiam! Ez a százados ráadásul nem is volt zsidó.

Amikor alázatot tudsz mutatni mások felé, akkor ez valójában a te hasznodra lesz, a te áldásod lesz.

Ki tudod-e mutatni akkor az örömet, amikor az emberek tanítani akarnak valamire, és ez által áldást kapsz?

Egy másik területe a büszkeségnek: hogy tudod elfogadni az áldásokat másoktól?

Mert vannak olyanok, akik nagyon-nagyon szeretnek adni, és örömük van ebben, de nem tudnak elfogadni.

Miért? Büszkeség.

A lehető legjobbat próbáltam emberekkel tenni, de nem hagyták, mert ez a ronda büszkeség ott volt bennük.

Vannak országok, ahol kimondott sértésnek tekintik, ha az ajándékokat visszautasítod. Ha a virágot, vagy az ajándékot visszautasítod, az annyit jelent, hogy: *én nem szeretlek, ezért lenézlek, és az ajándékod sem kell.*

Vannak persze szolgálatokban olyan helyzetek és szituációk, amikor nem szabad elfogadni, mert Isten nem osztja meg a dicsőségét, és a gyógyulást nem lehet megvásárolni. Ha valaki elhív az otthonába, hogy ott imádkozz egy fekvő betegért, és azért te pénzt fogadsz el - az hibás.

Vagy egy helyzet fölött kérnek meg, hogy imádkozz, és te ezért pénzt szabsz ki, hogy ez ennyibe kerül – ez téves és hibás így, mert ez teljesen ellenkezik az Írásokkal! Nem megengedett!

Általában akik így tevékenykednek, azokon nincs is Isten kenete. De ha valaki Isten felkentje, és ezt meg meri tenni, az el is veszti a kenetet, mert vannak olyan időpontok és olyan helyzetek, ahol teljességgel tilos elfogadni!

Amikor házakhoz megyek ki imádkozni betegekért, szigorúan tilos pénzt elfogadnom, mert nem lehet megvásárolni, mert ez szabad, ingyen van!

Jézust azért kente fel Isten, hogy a szegényeknek hirdesse az Evangéliumot.

Van idő, amikor az adományokat el lehet fogadni.

Volt, hogy heteken keresztül imádkoztam Csehszlovákiában egyetlen egy forintnyi adomány nélkül. Amikor viszont éreztem, hogy itt az ideje az adományoknak, akkor az Úr hatalmasan megáldott.

Viszont vannak helyzetek, amikor meg kell alázkodnunk Isten előtt, és meg kell tanulnunk elfogadni másoktól, mert Isten használ másokat, embereket arra, hogy téged megáldjon – neked adnak.

Hogyan tudsz az Úr Jézusnak visszafizetni? Nem lehet. Mert az csak megsértése lenne az Úrnak, hogy megpróbálsz visszafizetni.

Az is sértésszámba megy, ha valakitől kapsz valamit, és azonnal viszonzni akarod másik ajándékkal.

Alázd meg magad ilyenkor: fogadd el az ajándékot, és ne kívánd viszonzni az ajándékot, mert nagyon sokszor, figyeljük meg, hogy amint kap az ember valamit, azonnal viszonzni akarja. Ez kevélység.

Alázd meg a szívedet, és fogadd el az Úrtól, amit neked ad. Próbáld megszabadulni végre ettől a cselekedetekkel terhes, büntudatos magatartástól.

Vannak aztán emberek a másik oldalon: nincsen egyáltalán szégyenérzetük. Mindenedet besöpörnék maguknak, amid csak van. Még akkor is, ha nem akarod nekik adni, akkor is besöprik még a tányért is az asztalról, az étellel együtt, ami a tányéron van. Ezekkel az emberekkel is foglalkozni kell.

Tehát ezeken a területeken kell megváltoznia mindenkinek, amelyik területhez éppen tartozik, és Krisztushoz hasonlónak válni.

Alázd meg magadat, amikor az Úr ad neked, és fogadd el - másrészt pedig ne legyél koldus, ne koldulj. Kerüld ki a félelmeket, és hidd el, hogy Isten nem fog téged koldulni hagyni! Mert az úgysem hit, ha állandóan kérsz.

A következő kérdés, hogy hogyan viszonyulsz pozíciókhoz, hatalmi helyekhez az életben és a gyülekezetben? Képes vagy-e arra, hogy átadd a helyedet másiknak? Képes vagy-e arra, hogy alárendeld magad egy alsóbb pozícióban, és mást engedj magad fölé?

Mindenki szívesen veszi az előléptetést, de hogyan kezeléd, amikor visszaléptetnek? Hogyan kezeled azt a helyzetet, amikor eddig használták téged, és most pedig nem?

Eddig elől voltál, mindenki látott, most pedig hátul vagy. Eddig fölül voltál, mindenki felett, most pedig alul vagy. Ezt hogyan kezeléd? Ezt bizony senkinek a hústeste nem élvezné - de te hogyan kezeléd ezt?

Ilyenkor az emberek legtöbbször megkeserednének, megharagszanak, megsértődnek. Aztán jönnek a beszélgetések és az érvelgetések, hogy miért kellene nekik mégis ott elől lenni, még most is. Azért mozdították őket hátra azok az illetők, mert azok nem tudják Isten vezetését követni.

Büszkeség, büszkeség és büszkeség!

Vagyis hogyan kezeled a hátsó üléseket az Úr Jézusnál, amikor hátramozdítanak téged?

Ez bizony egy fő tesztje az alázatosságban való járásnak.

Mi a helyzet akkor, ha valamit a szíved szerint, nagy lelkesedésben tettél az Úr Jézusnak, nagyon sok erőfeszítésed van benne - és senki meg sem említi, még említést sem tesznek róla. Senki nem mondott még annyit sem, hogy *köszönöm neked*. Lehet, hogy az, amit tettél, az nagyszerű volt, és mégsem említik meg a nevedet. Lehet, hogy az egész életedet és szívedet beleöntötted, és mégsem vesznek észre. Mindenki örül, és mindenki boldog, de a te nevedet meg sem említik. Pedig te voltál a kulcsembert benne, aki az egészet összeszervezted, létrehoztad, megteremtetted.

Bizony itt is van mivel foglalkoznunk.

Ha valóban Isten királyságában történt, akkor Isten tette, az Ő Szelleme által, és ha valamit Ő tett rajtad keresztül, akkor téged *használt* Isten. Nem *tőled* jött tehát, mint forrástól, hanem rajtad keresztül jött, mint Isten edényén - és Isten más edényt is használhatott volna.

Vagyis pontosabban meg kell tudnod, ki az, aki tette valójában, és akkor már nem zavar annyira, hogy nem vettek észre.

Mi van akkor, ha azért, amit te tettél, más kapja az elismerést? Hogyan kezeled ezt a szituációt? Azonnal védőállásba mész, és támadsz, és megpróbálsz a saját igazadat igazolni? A saját igazadat és a tiszteletedet akarod megerősíteni? Vagy pedig alá tudod rendelni ezt az elhívásodat az Úrnak, és oda tudod-e adni a te ügyedet teljességgel az Úr Jézus kezébe?

Ha az Úr nem mutatja meg a többieknek, hogy te milyen csodálatos vagy, akkor fel kell fedezned azt, hogy te valójában nem voltál olyan csodálatos, mint te azt gondoltad magadról. Lehet, hogy Isten nem akarja, hogy téged észrevegyenek, vagy megjegyyezzenek.

Beszél a Biblia arról, hogy vannak emberek, akiket a gonosz cselekedeteik előttük követik, vannak, akiket pedig utánuk, és vannak, akiket abszolút nem látnak.

Jézus arról tanít, hogy az az ember, aki a saját dicsőségét keresi, és nem azt a dicsőséget keresi, amely a valóságos, amely Istentől jön.

Jézus soha nem kereste az emberek elismerését és dicsőségét, mert tudta, hogy mi van az emberekben. Mindent a Mennyei Atyja tetszésére és örömére tett. Az Ő Atyja dicsőségére tett mindent.

Ugyanez a jutalom ma itt a földön.

Vannak olyan dolgok, amelyeket az Úr Jézusnak teszel itt a földön az életedben, és soha senki még említést sem tesz róla, észre sem veszi, de a jutalmadat fönt kapod meg érte, a mennyországban. Mert ne felejtse el, hogy a dolgokat az Úr Jézusnak teszed, és a jutalmat és az előléptetést is majd Tőle fogod kapni.

Ha az Úr Jézus a szentjei előtt személyesen akar téged előre léptetni, ez valószínűleg, hogy a Jézus Krisztus ítélőszéke előtt fog bekövetkezni. Mert akkor minden ember az Urat fogja dicsérni.

A te tested már ma szeretné, ha őt megdicsőítenék.

Akkor Ő fog hozzád szólni, hogy jól végezted a munkádat, szolgálom - és az örökkévalóság számára megdicsér.

Nagyon fontos ez, mert nagyon sok fiatal keresztény szolgálónk van!

A világ olyan rendszerben működik, hogy ma megdicsérnek, holnap pedig megköveznek.

De Isten dicsősége az örökkévalóság számára fennmarad. Ezért csak Istentől várhatunk dicsőséget és elismerést, és az előléptetés és az ítélet is Tőle jön csak.

Ezért ne igazán foglalkozz vele, hogy az emberek mit mondanak rólad, hogy hogyan ítélkeznek feletted. Az emberek szavai úgyis eltűnnek, a semmibe vesznek el.

Az Úr Jézus viszont mindenről pontosan számot tart. Ő az, aki tud mindenről, amit tettél, és Ő fog megjutalmazni téged.

Egy pár Igét szeretnénk veled közölni most.

Mielőtt ezekre az Igékre rátérnénk, mindannyiunknak foglalkoznunk kell a testünk büszkeségével, és magunkat leellenőrizni minden területen, és Jézus Krisztushoz egyre hasonlóbba válni.

Ne hagyj, hogy azok a dolgok sértsenek és bántsanak, amelyek jelentéktelenek, mert ezek a jelentéktelen, kicsi, apró dolgokból származó keserőségek megronthatnak.

Ezek a keserőségek nem rád tartoznak, ezeket mind fordítsd az Úr felé, hadd foglalkozzon Ő veled, és folyamatosan menj tovább, és csak Neki szolgálj, Őt szolgálj.

Az az ördög munkája, hogy téged megsértsen.

Ézsaiás 41:10-13: Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítelek, sőt megsegítelek, és igazságom jobbjával támogatlak. 11. Ímé, megszégyenülnek és meggyaláztatnak, akik fölgerjednek ellened, semmivé lesznek és elvesznek, akik veled perlekednek. 12. Keresed őket és meg nem találod a veled versengőket; megsemmisülnek teljesen, akik téged háborgatnak. 13. Mivel én vagyok Urad, Istened, aki jobb kezedet fogom, és aki ezt mondom néked: Ne félj, én megsegítelek!

1Péter 3:10: Mert aki akarja az életet szeretni, és jó napokat látni, tiltsa meg nyelvét a gonosztól, és ajkait, hogy ne szóljanak álnokságot.